

หวงรัก

บทที่ 27

แม้จะพรีาบอกมณฑิราและตนเอง ว่า กณาทเพียงแต่เอื้อเพื่อเธอในฉันทินญาตีที่ห้อง แต่ฟ้ารุ่งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ารู้สึกอบอุ่นเต็มตื่นเพียงใดที่เห็นร่างสูงบึกบึนยืนรอรออยู่ข้างทาง กณาทเลือกที่นัดที่เธอจะมาจับสะตอก ไม่ต้องยอนเข้าซอยที่ถนนบางตอนขรุขระ เหตุผลก็คือ เกรงจะเป็นอันตรายต่อเด็กในครรภ์

ฟ้ารุ่งเลื่อนกายจากที่นั่งคนขับไปยังที่นั่งข้างๆ ชายหนุ่มชะงักเมื่อก้มกายเข้ามานั่งแทนที่แล้วพบดวงตาใสในใบหน้าอ่อนๆ จ้องมองอยู่ หญิงสาวรีบมองمينไป กลัวว่าเขาจะคิดว่าเธอคิดอย่างอื่น เขาทักบออ่อน “วันนี้เป็นยังไงบ้าง สบายดีหรือเปล่า”

“ไม่ค่อยสบาย แต่ว่าทนได้คะ ฟ้ามีนี่มาด้วย...” เธอชูถุงพลาสติกสีทึบให้ดู “เผื่อว่าจอตรกไม่ทัน”

“ถ้ารู้สึกไม่ดี บอกพี่ทันทีนะ” สีหน้าเขาหวังใย

เพราะมีเหตุผลกดันหลายประการให้ต้องย้ายออกจากบ้าน และยังมีกณาทอยู่เคียงข้าง หญิงสาวจึงมีพลังที่จะเดินหน้าโดยไม่รู้สึกเป็นทุกข์ กณาทพาเธอ ตระเวนดูบ้านจัดสรรซึ่งราตรีช่วยคัดเลือกตัดแผ่นโฆษณาออกมาจากหนังสือพิมพ์ ชายหนุ่มมีความรู้และความละเอียดลออในเรื่องงานก่อสร้าง จึงให้ความคิดเห็นที่เชื่อถือได้อยู่ตลอดเวลา

“ที่นี้หน้าจะดี ทุกอย่างลงตัว แบบบ้าน ที่ตั้ง ราคา แล้วก็อยู่ไม่ไกลบ้านพี่ราตรีอีกด้วย...” กณาท ออกความเห็นเมื่อพาเธอมาเยือนในบ้านตัวอย่างซึ่งตกแต่งเรียบร้อยแล้ว “การก่อสร้างแน่นหนา แข็งแรง วัสดุทุกอย่างดี เขาถมพื้นที่สูงทั้งโครงการคงจะไม่ต้องกลัวเรื่องน้ำท่วม”

หญิงสาวมีข้อโต้แย้ง “มันไม่ดีตรงที่ต้องรออีกนาน นี่ยังไม่ได้เริ่มก่อสร้างเลยนะคะ”

“รอไม่ไหวหรือ...” เสียงถามอ่อน ดวงตาคมเข้มมองเธออย่างเพ่งพิศ

“รอไม่ไหวคะ อย่างน้อยไม่เกินสองสามเดือนก็ควรจะย้ายออกได้แล้ว” เธอไม่มีวีแววว่าอาลัยอาคารบ้านหลังใหญ่ หรือ “ใคร” เลย “ขึ้นรอนจนสร้างเสร็จ ไม่รู้ว่าอีกกี่เดือน พอดีห้องแก่หรือคลอตุ๊ก ก็ย้ายออกไม่สะดวกอีก”

“ถึงยังไงพี่จะช่วยจัดการเรื่องขนย้ายให้ พี่มีลูกน้องมาช่วยได้ไม่ยากหรอก”

“ไม่ใช่แค่เรื่องนั้นหรอกคะ ฟ้ากลัวว่าคุณภุริจะไม่ยอม ไม่อยากทะเลาะกัน”

กณาทมองเธออย่างเคร่งขรึมสงสัย ฟ้ารุ่งรีบอธิบายว่า “คือว่าคุณภุริเป็นห่วง เขาไม่มีวันจะเห็นด้วยเรื่องย้ายออกจากบ้าน”

“แต่ฟ้าก็อยากย้าย เพราะอะไรหรือ”

“คุณภุริดีกับฟ้า แต่ว่าอารมณ์ของเขาเปลี่ยนง่ายไม่มีเหตุผลอย่างเช่นวันหนึ่งยังดีๆ กันอยู่ พออีกวันกลับบึ้งตึงอารมณ์เสีย แล้วอีกวันหนึ่งก็กลับมาดีกว่าเก่า” เธอส่ายหน้าเอือมๆ “ฟ้ากลัวว่าถ้าอยู่ด้วยกันไปนานๆ สักวันหนึ่งเราอาจขัดแย้งทะเลาะกันรุนแรง ฟ้าคงจะเสียดายความรู้สึกดีๆ ที่มีอยู่ต่อกันในตอนนี่ ก็เลยคิดว่าน่าจะสบายใจกว่าที่จะต่างคนต่างอยู่”

“ทำไมเขาดีกับฟ้าหนัก” เสียงถามขรึม ดวงตาสีเข้มจับมองเธออย่างใคร่รู้คำตอบ

“ฟ้าช่วยเขาทำงาน เขาก็เลยไว้วางใจคะ”

สีหน้าเคร่งขรึมของกณาทราวกับกำลังขึงใจ แต่จะพูดออกมา ก็หาไม่ กณาทไม่ใช่คนช่างพูด ฟ้ารุ่งกลัวความคิดที่อยู่เบื้องหลังนัยน์ตาสีเหล็กที่เคร่งขรึมคู้้น้อย่างยิ่ง กังวลว่าเขาจะเข้าใจผิดในความสัมพันธ์ระหว่างเธอและน้องชายของสามี ภุริคล่องแคล่วเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ วัฒนธรรมตะวันตกที่เขาเคยชินในช่วงหกปีก่อนหน้านี้ ทำให้กิริยาท่าทางที่แสดงต่อฟ้ารุ่งนั้นออกจะดูไม่เหมาะสม แม้กระทั่งในงานศพของพี่ชายเขาก็ยังประชิดติดตัว จับจูงและตัก “พี่สะใภ้” อย่างไม่ขัดเขิน แม้หญิงสาวไม่ถือสา แต่คนอื่นก็อดคิดในทางลบไม่ได้ หญิงสาวไม่รู้จะแก้ตัวอย่างไร ไม่ว่าในเรื่องนี้หรือเรื่องมณฑิรา เธอถือโอกาสที่เขาไม่ถาม ไม่พูดเรื่องมณฑิราเสียเฉยๆ

ร่างสูงใหญ่ของกณาททำให้รถยนต์คันเล็กคับแคบลงหนักใจ ทั้งสองออกไปสู่ท้องถนนอีกครั้ง ฟ้ารุ่งถามชายหนุ่มอย่างเกรงใจ “วันนี้พอก่อนไหมคะ ดูหลายแห่งแล้ว พี่ณาทเบื่อหรือยัง” “ฟ้าเหนื่อยแล้วละซี”

“ไม่เหนื่อยหรอกค่ะ ฟ้านั่งสบายๆ พี่ณาทชิเป็นคนขับรถ
ฟ้าแกร่งใจเพราะว่าดูเท่าไรๆ ก็ตัดสินใจไม่ได้สักที”

สีหน้าของชายหนุ่มหม่นหมองลงเมื่อนึกถึงความหลัง เขาเคย
พามณชิราตระเวนดูบ้านเพื่อที่จะเริ่มต้นชีวิตครอบครัว มณชิราก็
เช่นกัน..... เท่าไรๆ ก็ตัดสินใจไม่ได้สักที....

“.....มณว่าที่นี้เล็กไป ไหนๆ จะซื้อบ้านทั้งที เลือกให้สวยๆ
ดีๆ ไปเลยเถอะค่ะ บ้านเป็นวิมานของเรานะคะ พี่ณาทชิ เป็นหน้า
เป็นตา เป็นอะไรอีกหลายๆ อย่าง ถ้าจะต้องมาอยู่บ้านหลังเล็กๆ
มณว่าเรารอไปก่อนดีกว่า.....”

รอไปก่อน หมายถึงรอการที่จะอยู่ร่วมกัน ชายหนุ่มรู้สึกมา
นานแล้วว่ามณชิราถ่วงเวลาที่จะแต่งงานกับเขา

“.....ทำไมพี่ณาทชิไม่ขอที่ดินคุณแม่มาสักแปลง...” หญิงสาว
เคยถาม “...คุณแม่มีที่ดินเยอะแยะ เลือกแปลงดีๆ แล้วขาย หรือว่า
จำนองธนาคารเอาเงินมาปลูกบ้านก็ได้ มณว่าดีกว่ากันเยอะเลย...”

กณาทไม่เคียดใจจะออกปากกับมารดาด้วยเหตุที่เขามีพี่สาวที่ยัง
เป็นโสดถึงสามคน ชายหนุ่มพอใจที่จะทำทุกอย่างด้วยตนเอง
แต่มณชิราไม่เห็นด้วย.....

เสียงของฟ้ารุ่งราวระฆังแก้วกังวานอยู่ข้างหู ชับไล่ความขมขื่น
ส่วนหนึ่งไปจากความรู้สึก รอยยิ้มอ่อนในใบหน้าใสๆ ทำให้เขาแทบ
ไม่อยากละสายตาจากไป

“ต่อไปนี้เราดูบ้านที่ปลูกเสร็จพร้อมจะเข้าอยู่ได้เลยดีกว่านะคะ
ถึงเป็นบ้านที่มีคนอยู่มากแล้วก็ไม่เป็นไร เลือกบ้านใหม่ๆ สภาพดีๆ
ฟ้าว่าคงจะหาถูกใจได้บ้าง”

“งั้นลองเข้าไปวนดูตามหมู่บ้านก็ได้ มีโครงการหลายแห่ง
มีทั้งบ้านเก่าบ้านใหม่ พี่เห็นเขาติดป้ายขายกันเยอะแยะ”

“พี่ณาทชิสนใจป้ายขายบ้านด้วยหรือคะ” หญิงสาวถามยิ้มๆ

“เคยตระเวนดู” ชายหนุ่มพูดขำๆ

ฟ้ารุ่งก็เลยนึกได้ หนุ่มสาวที่มีความรัก ใครบ้างจะไม่พากัน
มองหาบ้านสำหรับใช้ชีวิตคู่.....

แม้จะบอกกณาทว่าไม่เหนื่อยเพราะได้แต่นั่งสบายๆ ให้เขาขับรถ
ฟ้ารุ่งก็เพลียจนถึงกับหลับไปเกือบจะในทันทีที่ถึงบ้านโดยที่ยังไม่ได้
อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียด้วยซ้ำ มารู้สึกตัวตื่นขึ้น เมื่อได้ยินเสียงของ
หนุ่มสาวดังแว่วขึ้นมาจากบันไดก่อนจะมาหยุดใกล้ประตูห้อง

ภูริกับมณชิรา.....

“ปายเร็ว... คุณโมณ... เข้าห้องปายนอน...” เสียงของชายหนุ่ม
เจือหัวเราะ ความดังและจังหวะน้ำเสียงที่ลงไม่สม่ำเสมอบอกให้รู้ว่า
เขากำลังเมากว่าปรกติ “โผมบอกว่าจะส่งคุณให้ถึงห้องนอน...ก็นี้
งาย ถึงแล้วชายโหม”

“ค่ะ แต่มณก็บอกว่าจะส่งคุณภูริเหมือนกัน เร็วค่ะ ไป”

มีเสียงหัวเราะคิกคักและเสียงหัวเราะ ดังแว่ว คล้ายทั้งสองกำลัง
เคลื่อนห่างออกไป ฟ้ารุ่งลุกไปเปิดประตูแง้มดู ภาพด้านหลังของ
ชายหญิงที่ประคองกอดพุงกันเดินโซเซไปยังห้องนอนของชายหนุ่ม
ทำให้เธอต้องรีบถอยกลับเข้าห้องปิดประตู นึกขออย่าให้แสงดาว
กลับมาในคืนนี้เลย ไม่อย่างนั้นไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

หญิงสาวเปิดตู้เสื้อผ้าเลือกหาชุดนอน เสียงหัวเราะคิกคัก
ดังใกล้กลับมาที่หน้าห้องอีก เสียงมณชิรา ต่อว่าเจือหัวเราะ

“ดูซิ คุณภูรินี้ดีจัง ถึงห้องแล้วยังไม่ยอมเข้าไปนอนอีก”

“ที่นี้ตามผมโส่งคุณโมณมั่งใจ...” น่าจะเป็นผลของแอลกอฮอล์ที่
ทำให้ชายหนุ่มสีหน้าบึ้งตึงที่ฟ้ารุ่งเห็นเสมอในระยะหลังๆ นี้ เป็นไปได้
ถึงเพียงนี้ “คราวนี้ผมจาส่งห้ายถึงเตียงนอนเลย...”

“จริงนะ.? แต่ว่าเตียงนี้ฟ้าเขาอนอยู่นะคะ”

“นอนอยู่ก็ไม่เป็นไร ช่างชาว...”

ฟ้ารุ่งปล่อยให้เสียงนั้นดังผ่านหู แต่แล้วก็สะดุ้งเมื่อได้ยินเสียง
ตบประตูดังลั่น

“ฟ้า... ฟ้าจ๋า... ฟ้าคนสวยคร่ำบ... เปิดประตูที... ขอคุณโมณ
เข้าห้องหน่อยคร่ำบ...”

“คุณภูริก็ อย่าเสียงดังซีคะ ประเดี๋ยวก็ตื่นกันทั้งบ้านหรอก”

เสียงมณชิราปรามอยู่ใกล้ๆ แต่ว่าคนเมากลับพูดอย่างตื้อตึง

“กิติซี ตื่นกันห้ายโหม็ด”

เสียงตบประตูยังดังต่อไป มิโยที่มณชิราจะเหนียวรั้งแขนไว้
จนฟ้ารุ่งต้องยอมแพ้ เปิดประตูออกรับหน้า

“อะไรกันคะ”

ชายหนุ่มยกมือค้าง ใบหน้าแดงก่ำ นัยตาอ่อนเชื่องอย่างเม

ได้ที่ “ฮัลโหล ฟ้าจ๋า... มา ลงไปกินเหล้ากันดีกว่า”

“ฟ้าเขานอนแล้วคะ” มณฑิรา ยังไม่ยอมปล่อยให้แขนชายหนุ่ม เขามองเธอทั้งร่าง “นอนแล้วอะไร คุณชิ ยังแต่งชุดกลางวัน อยู่เลย”

มณฑิราเห็นด้วย “เพิ่งกลับมาหรือฟ้า”

“กลับมาตั้งแต่หัวค่ำแล้ว เพลีย...ก็เลยเขลนอนหลับไป”

“ปายทำอารายมาเพลีย...” เสียงถามหาเรื่อง สีหน้าคนเมา คล้ายจับผิดรู้เท่าทัน ฟ้ารุ่งอดหงุดหงิดกับคำพูดของเขาไม่ได้

“ก็แค่เพลีย จะต้องไปทำอะไรมาด้วยหรือคะ”

“ถ้าไม่ได้ทำอะไรจะเพลียได้ไง.....” คนเมาไม่รวนเปล่า ยัง เอนกายเข้าใกล้จนฟ้ารุ่งต้องถอยหนี ร่างสูงที่โงนเงนก้าวตามเข้ามา ในทันที มณฑิราต้องรีบยึดร่างของชายหนุ่มไว้

“อ้อ มณฑิราใจจะ ฟ้ากำลังท้องก็เลยเพลีย ปล่อยให้เขา พักผ่อนเถอะคะ คุณภุริ”

“อะไร ครายท้อง.....”

มณฑิราพูดว่า “ฟ้าคะ ฟ้าแพ้ท้องหลายวันแล้ว”

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะตกตะลึงไปในทันที รวากับว่าเขาหายเมา เป็นปกติทั้ง แม้จะมีอาการชวตเซจนต้องถอยไปยึดขอบประตูห้องไว้ ดวงตาเลื่อนลอยหยาดน้ำที่ฉายความงุนงงเปลี่ยนเป็นจริงจังเครียดขริม ชายหนุ่มจ้องมองฟ้ารุ่งอย่างเพ่งพิศ

“จริงหรือ”

ฟ้ารุ่งพยักหน้า “จริงคะ”

ชายหนุ่มนิ่งงัน มณฑิราหัวเราะ

“ใช่ ไม่เห็นจะแปลกเลย ผู้หญิงมีสามีทำไมจะท้องไม่ได้ คุณพีร์ชต์เพิ่งเสียไม่นาน ฟ้าเขาแพ้ท้องมาเป็นสัปดาห์แล้วคะ”

ชายหนุ่มมองหน้าเธอ สีหน้าและประกายตาจุนงนทำให้ฟ้ารุ่ง แปลกใจ อีกครู่หนึ่งเขาก็หันหลังเดินซำๆ กลับไปห้อง ทั้งให้ หญิงสาวทั้งสองมองตามอย่างไม่เข้าใจ

ร่างสูงในชุดกางเกงสีเข้ม เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวจัดที่ยืนอยู่ ตรงลานหินแกรนิตกว้างหน้าบ้าน หันหลังให้คนที่เพิ่งก้าวออกมาจาก ประตู ดูเหมือนจะกำลังอยู่ในโลกส่วนตัว เพราะแม้ว่าฟ้ารุ่งจะเดิน เข้าไปจนใกล้ ชายหนุ่มก็หาได้รู้สึกตัวไม่ จนกระทั่งหญิงสาวเรียก “คุณภุริคะ” ชายหนุ่มจึงได้หันมา

สีหน้าของเขาออกจะขริม

“ตื่นแต่เช้าเชียว”

“ฉันทื่นอย่างนี้อยู่แล้ว คุณภุริล่ะคะ ทำไมตื่นแต่เช้า เมื่อคืนนี้กลับดึกแล้วยังดีกรีแก่เต็มที นึกว่าจะลุกไม่ขึ้นเสียอีก”

“ผมนอนไม่หลับ” ชายหนุ่มนิ่งไปก่อนจะถาม “คุณท้อง จริงๆ หรือ”

“จริงคะ... คุณภุริว่าดีไหม”

“ดี” เสียงรับหนักแน่น ทว่าประกายตาขริมเคร่งคืด

“เสียตาย ที่คุณพีร์ไม่มีโอกาสเห็นลูก” น้ำเสียงเธอห้วนไหว “เธอไม่รู้เสียด้วยซ้ำไป.....”

ชายหนุ่มนิ่ง พี่ชายของเขา กำลังจะเป็นพ่อของเด็กถึงสองคน ผู้หญิงทั้งสองกำลังมีครรภ์เมื่อพีร์ชต์จากไป ช่างน่าเสียตายจริงๆ

“ไปหาหมอหรือยัง”

“ยังคะ”

“รออะไรอยู่” สีหน้าซีดเซียวของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มขมวด คิ้ว “คุณคงไม่คิดทำอะไรเด็กหรอกนะ”

“คุณภุริ” ฟ้ารุ่งอุทาน “ถามอะไรอย่างนั้นคะ”

“ไม่รู้หรือ พี่ชายผมตายไปแล้ว คุณยังสาว สวย ผม เกรงว่า.....”

“ฉันไม่เคยคิดอย่างนั้น... ลูกของฉัน... สิ่งมีค่าที่สุดที่คุณพีร์ให้ไว้ ฉันจะรักเขาเท่าชีวิต”

มุมปากของอีกฝ่ายคลายออกคล้ายจะยิ้ม แม้ประกายตายัง หม่นมัว “ขอบคุณ”

“ทำไมต้องขอบคุณคะ”

ชายหนุ่มพูดคล้ายจิตใจไม่ได้อยู่กับตัว “เขาเป็นสายเลือด ของ...ศุภิวัดน์... เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข... เป็นทายาท... ของผม...”

“ถ้าคุณภุริพูดอย่างนั้น ฉันต้องเป็นฝ่ายบอกว่าขอบคุณ” หญิงสาวพูดยิ้มๆ “ตอนแรกฉันรู้สึกแคว้งคว้างสับสนมาก แต่ตอนนี้ อุ่นใจแล้วคะ”

“ที่อุ่นใจ คงไม่ใช่เพราะผมกระมัง”

พอเข้าใจความหมาย ฟ้ารุ่งก็หัวเราะ “เพราะคุณภุริจริงๆคะ”

สีหน้าของชายหนุ่มดูดีขึ้น “ไปหาหมอกันวันนี้เลยไหม”

“ยังไม่ไปดีกว่านะคะ”

“ทำไมละ หรือจะรอให้ใครพาไป”

“เปล่าค่ะ”

“งั้นก็ไปวันนี้ ขอร้องละ”

“วันนี้วันจันทร์ งานเยอะ”

“ช่างมันเถอะ งานไม่เคยหนีหายไปจากผมหรอก มันตาม
รัดหน้ารัดหลังจนแทบจะขาดใจตายวันละหลายหน” เขาอธิบาย
ความรู้สึกไม่ได้ “ขอผมทำอะไรๆ ที่ทำให้สบายใจบ้างเถอะ”

ฟ้ารุ่งมองน้องชายคนเดียวของสามีอย่างเห็นใจ เขาเครียดมาก
เรื่องงาน ไม่ว่าจะป็นงานในบริษัทที่ยุ่งยากค้างคามาแต่เก่าก่อน
หรืองานและข้อผูกพันต่างๆ ที่เข้ามาใหม่ของผู้ชายที่เพิ่งจะเสียชีวิต
ฟ้ารุ่งเองหลังจากงานศพ ยังมาแพ้อัจฉริยะช่วยอะไรชายหนุ่มไม่ได้

“ฉันไปเองก็ได้ค่ะ” เธอพูดอย่างเกรงใจ

“ให้ผมพาไปเถอะ”

ฟ้ารุ่งไม่ปฏิเสธว่ารู้สึกสบายใจที่เห็นสีหน้าที่เคยบึ้งตึงอยู่เสมอ
ก่อนหน้านั้นกลับแจ่มใส ภริกากลับมาพูดดีด้วยหลังจากปิดกันแบ่งแยกไป
ระยะหนึ่งโดยที่เธอไม่รู้สาเหตุ แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องรู้สึกอึดอัดใจ
ค่าที่ว่า พอเขาหันกลับมาสนใจ ก็ทำตัวใกล้ชิดจนเกินเหตุ

เขาส่งกุญแจรถของฟ้ารุ่งให้มณฑิรา “คุณมณฑิราขอไป
นะครับ เข้านี้ผมจะพาเขาไปหาหมอ ถ้าขับวนไปส่งคุณมณฑิรา
เขาจะเมารถเปล่าๆ”

มณฑิราขับรถได้แม้จะไม่คล่องนัก รถคันเล็กของฟ้ารุ่งขับง่าย
เธอจึงรับกุญแจมาโดยดี ได้แต่งุนงง ที่ชายหนุ่มดูจะเอาใจฟ้ารุ่ง
มากเป็นพิเศษ

พอมีโอกาสเขาก็ตั้งคำถาม “ปกติแล้วผู้หญิงจะแพ้อัจฉริยะ
เท่าไรหรือ”

ฟ้ารุ่งตอบว่า “ไม่รู้ซีคะ ฉันก็เพิ่งจะท้องเป็นครั้งแรก”

“แล้วนานเท่าไรถึงจะเริ่มมีอาการ”

“พี่ราตรีบอกว่า...” เธอบอกเล่าไปตามที่พี่สาวเคยพูดให้ฟัง
“ตอนพี่ราตรีท้องลูกชายคนแรกไม่แพ้เลย จนสี่ห้าเดือนถึงเริ่มคลื่นไส้
นิดหน่อย แต่พอท้องลูกสาว แค่สิบวันหลังจากหมดรอบเดือนก็
แพ้อัจฉริยะจะเป็นจะตาย”

เขาถามไม่เต็มเสียง “แล้วคุณ... เอ่อ... คิดว่าท้องนานเท่าไร
แล้ว”

“ประมาณเดือนกว่ากระมังคะ”

“แปลว่าไม่นานก่อนที่พี่ใหญ่จะเสียชีวิต”

“ค่ะ ไม่นาน” ปรกาศตาเธอหม่นหมอง เมื่อหวนนึกถึง
ความสุขที่เกิดขึ้นในระยะสั้นๆ กับพี่รัชต์ “ตอนนั้นดูเหมือนคุณพี่มี
ความตั้งใจที่ดีที่จะเริ่มต้นกัน แต่ว่า... จู่ๆ ก็เปลี่ยนไป... เธอขอ
แยกทาง.....” เสียงของเธอขาดหาย

ไม่มีเสียงตอบจากอีกฝ่ายนอกจากอาการถอนใจหนักๆ
ปรกาศตาบวบวิบสะท้อนความรู้สึกจากส่วนลึก ชายหนุ่มไม่กล้า
แม้แต่จะมองหญิงสาวผู้ซึ่งใช้ปลายนิ้วปาดเช็ดน้ำตาไปมา

เขาไม่มีวันจะกล้าบอกเธอ...

เขาเองก็ไม่นึกว่าพี่รัชต์จะกลับมาในคืนนั้น!

ชายหนุ่มทำอะไรไม่ถูกเมื่ออีกครู่หนึ่งหญิงสาวก็เกิดอาการ
คลื่นไส้จนหน้าเบ้ “เป็นอะไรไป”

“จะอาเจียนค่ะ จอดรถได้ไหมคะ”

“เดี๋ยวๆ รอเดี๋ยวนะครับ”

พอรถเทียบเข้าข้างทาง ยังไม่ทันจอดสนิท ฟ้ารุ่งก็เปิดประตู
ชะโงกหน้าออกไปคายนอกจากรถออกจากลำคอ ร่างของเธอมีอาการ
ขยอกขยอนโยกคลอนอย่างทรมาณ ขณะที่เพียงน้ำใสๆ เล็กน้อย
เท่านั้นที่ผ่านลำคอออกมา มืออ่อนๆ วางลงที่แผ่นหลัง ลูบขึ้นลง
อย่างปลอบโยน เป็นครู่หญิงสาวจึงกลับเข้ามาพินิจหลังกับพนักเบาะ
อย่างอ่อนแรง หน้าผากขึ้นเหงื่อ น้ำตาลลอลตา ผ้าเช็ดหน้าสีอ่อน
ถูกวางใส่มือ เธอยกขึ้นซับใบหน้า

“เอาน้ำใหม่ ผมจะไปหาซื้อให้” เสียงถามอาหาร

“ไม่ต้องค่ะ แค่นี้ก็รับกวนมากแล้ว”

“พูดอะไรอย่างนั้น”

“เราไปออฟฟิศกันดีกว่านะคะ พรุ่งนี้นัดคุยชวนคุณอรไป
เป็นเพื่อนหาหมอ” เธออดเกรงใจไม่ได้

“ไม่ต้องผัดวันประกันพรุ่งหรอก ไปหาหมอวันนี้ ได้ยามา
ทานจะได้ไม่ทรมาณ”

“ฉันไม่อยากเป็นภาระของคุณภริ”

“อยากหรือไม่อยากคุณก็ต้องเป็น ถ้าผมเป็นฝ่ายไม่อยากให้คุณเป็นเมื่อไหร่ เมื่อนั้นคุณถึงจะไปกับคนอื่นได้”

ผู้ชายคนนั้นลองตั้งใจอะไรแล้วไม่ยากที่จะเปลี่ยนแปลง ฟ้ารุ่งเข้าใจ ดังนั้นจึงต้องเงยบ

เธอต้องอึดอัดใจเมื่อแพทย์และพยาบาลใช้คำพูดและสายตาเจ็ยืมราวกับเธอและภริเป็นคู่สามีภรรยา ชายหนุ่มตามเข้าห้องตรวจตามจับจ้องราวกับเงาตามตัว ไม่เช่นนั้นก็ส่งสายตามองตามอย่างห่วงใย

“ขอแสดงความยินดีด้วยครับ คุณสองคนกำลังจะมีตัวเล็ก ๆ จริง ๆ”

คำวินิจฉัยของแพทย์ไม่ได้ทำให้แปลกใจ แต่ว่าคำพูดที่กล่าวออกมาอย่างเข้าใจผิดทำให้ฟ้ารุ่งร้อนตัว “ความจริง...” เธอพยายามจะแก้ แต่ทว่าเสียงทุ้มกลับขัดขึ้น

“เราจะต้องทำอย่างไรกันบ้างครับ”

หญิงสาวหันไปมองอย่างจะต่อว่า เห็นชายหนุ่มกระดือหรือรันทจนเธอไม่อยากจะทำร้ายจิตใจ ยิ่งกว่านั้นเธอก็รู้สึกคลื่นไส้ไม่สบายจนไม่อาจจะทำอะไรอื่นนอกจากรับฟัง

นายแพทย์พูดว่า “คุณต้องทานยาที่หมอให้ พักผ่อนมากๆ อย่าตรากตรำ อย่าให้ร่างกายกระทบกระเทือน แล้วก็มาหาหมอให้ตรงกำหนดนัดทุกครั้งด้วย”

นายแพทย์แนะนำอีกชั่วคราวโดยชายหนุ่มไม่ยอมหมดเรื่องซักถามง่าย ๆ ร่างสูงตามติดแทบจะประกองให้เธอเดิน นางพยาบาลผู้ซึ่งคอยดูแลพูดยิ้ม ๆ ว่า “ขอแสดงความยินดีกับคุณทั้งสองด้วยนะคะ” ฟ้ารุ่งจะรับก็ไม่กล้า จะปฏิเสธก็ไม่ได้

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มตอบรับอย่างแจ่มใส

“วันนี้รู้สึกว่าคุณภริจะอารมณ์ดีนะคะ”

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังขึ้นทันทีที่ร่างสูงในฐานะประธานในที่ประชุมผลึกประตูเดินออกไป สายตาหลายคู่หันมามองฟ้ารุ่ง คำที่สังเกตเห็นว่า เจ้านายหนุ่มมักจะเบนสายตาเอื้ออาหารมาจับมองพี่สะใภ้มายบ่อย ๆ หลายคนในที่นั้นยังได้เห็นคนทั้งสองกลับมาทำงานด้วยกันอีกซึ่งไม่ใช่ภาพที่จะได้เห็นบ่อยนัก ในระยะหลังนี้

“ไม่เครียดมาก ขมวดคิ้วน้อยลงหน่อยหนึ่ง”

“ถ้าเป็นอย่างนี้ได้ทุกวันก็ดีละซี บรรยากาศคงดีขึ้นเยอะ”

“รออีกหน่อยก่อนเถอะ ตอนนี้งานการยังยุ่ง ๆ ยังอยู่ในวิกฤต ใครจะระรื่นอยู่ไหว”

ฟ้ารุ่งรีบปลีกตัวออกมาจากกลุ่มซึ่งผู้เข้าประชุมร่วมสิบคนยังเก็บข้าวของและสนทนากันต่อ รู้สึกคลื่นไส้เวียนหัวที่ต้องนั่งอยู่ในระหว่างคนมากมาย ในห้องเล็กๆ เป็นเวลานาน ออกมาได้ไม่กี่ก้าวหญิงสาวก็ต้องสาวเท้าเร็วผ่านผู้คนในระหว่างทางซึ่งหันมามองอย่างแปลกใจมุ่งหน้าไปห้องน้ำ

เธอผลุบเข้าห้องเล็กที่ถูกกั้นเรียงราย บรรดาสตรีที่ยืนแต่งหน้าบ้าง พูดคุยกันบ้างอยู่หน้ากระจกเงาบานยาวติดต่อกันตรงแถวของอ่างล้างหน้า ต้องแปลกใจต่ออาการรึร้อนของหญิงสาว เสียงแว่วของอาการขยักขยอนที่ดังลอดออกมา ทำให้หลายคนมองหน้ากันอย่างฉงนอีกครู่หนึ่งเมื่อหญิงสาวเปิดประตูเดินพลีๆ มาเกาะอ่างล้างหน้าด้วยใบหน้าแดงก้ำน้ำตาคลอตา คนที่ยืนใกล้ๆ อดไม่ได้ที่จะถามว่า

“ไม่สบายหรือคะ เป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“นิดหน่อยค่ะ” เธอก้มลงใช้ฝ่ามือรองน้ำขึ้นมาล้างหน้า

“จะให้ช่วยอะไรไหมคะ เอายาหอมไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“รู้สึกว่าคุณไม่ค่อยแข็งแรง น่าจะพักผ่อนให้มากๆ นะคะ ถ้ายังไม่สบายก็ไม่ควรจะมาทำงาน มันไม่คุ้มกันนะคะ”

หญิงสาวผินยิ้ม

“ดิฉันจะเดินไปส่ง” ฝ่ายนั้นยังคงเอื้อเพื่อ สีนหน้าท่าทางเป็นมิตรทำให้รู้สึกอุ่นใจ ในระหว่างเดินกลับมาโต๊ะทำงาน ฟ้ารุ่งจึงขยายให้ฟังว่า

“ดิฉันแพ้ท้อง”

ข่าวคุณฟ้ารุ่งแพ้ท้อง หลังจากที่ทานอดีตประธานกรรมการบริษัทผู้เป็นสามีเพิ่งจะเสียชีวิตไป แพร่ไปในที่ทำงานอย่างรวดเร็ว แต่ในขณะที่ข่าวนั้นน่าจะเป็นข่าวดี ก็อดไม่ได้ที่จะมีเสียงซุบซิบนินทาแทรกเข้ามาด้วย

“ฉันว่ามันแปลกเหมือนกันนะ คุณฟ้ารุ่งอยู่กับคุณพีร์ชต์มาตั้งนานไม่มีวีแว่วว่าจะท้องเลย เพิ่งจะมาท้องเอาตอนนี้ ตอนประมาณๆ กับที่คุณพีร์ชต์เสียชีวิตแล้วนี่แหละ”

